

Oli perjantai-ilta, mä kuljin pitkin katuja, kuten tavallista, etsin pulloja, pudonneita kolikoita, jotain minkä voisi muuttaa rahaksi, jotain millä saisi syötävää viikonloppuna. Mulla oli kaapissa kourallinen kaurahiutaleita, vähän koulun ruokalasta varastettua leipää. Haaveilin isosta kattilallisesta makaronimössöä, omenoista, kahvista. Kun kerran olisi viikonloppu jolloin voisi syödä oikeaa ruokaa. Pullosaalis oli kohtuullinen, olin jo vienyt asuntolaan kaksi kassillista. Makaronimössö alkoi muuttua todelliseksi vaihtoehdoksi. Lähdin vielä yhdelle kierrokselle, jos vaikka muutama pullo vielä. Jos vaikka löytäisin oikeaa rahaa, voisin ostaa röökiäskin ensimmäistä kertaa viikkoihin. Ja sitten se oli siinä. Lompakko maassa. Vilkaisin nopeasti ympärille, nappasin lompakon ja menin syrjemmälle katsomaan sen sisään. Siellä oli kaksi siunattua, sileää satasen seteliä. Se tarkoitti juhlia. Mä heitin lompakon roskeen, ilman omatunnon vaivoja. Menin kioskille, ostin röökiäskin ja tikut. Sytytin ekan röökin heti kioskin ulkopuolella, vedin syvät henkoset, helvetti että tuntui hyvältä. Kioskin vieressä oli paikallinen baari. Mä puntaroin hetken, menisinkö ottamaan yhden siiderin. Mä en varsinaisesti välittänyt yksin juomisesta, enkä vuosiin pahemmin ollut juonutkaan. Ja se haukkaisi löytörahoista useamman makaronipaketin verran. Ja päätin mennä. Mä istuin yksin baaritiskillä, en katsonut ympärilleni. Join siideriä hitaasti, vedin röökiä. Joskus, silloin kun täytin kahdeksantoista, mä istuin useinkin baarissa, mutta en koskaan yksin. Silloin oli ystäviä. Ja sitten tuli Mikko. Joka vei jalat alta, järjen mukanaan, joka vähitellen kutisti mun maailman pelkäksi Mikoksi. Sillä että mä olin lähtenyt opiskelemaan oli seurauksensa. Yksi niistä oli se ettei mulla ollut rahaa. Siideri oli alle puolenvälin kun viereen käveli joku ja kysyi, onko tässä vapaata. Mä pomppasin pystyyn, vilkuilin ympärille, tsekkasin pakoreitin, etsin katseella Mikkoa, näkikö se. Tärinä iski kroppaan, refleksit oli syvällä. Anteeksi, sä taisit säikähtää, tyyppi sanoi hymyillen. Mä katsoin sitä alta kulmien, mietin, miten ihmisille puhutaan. Siitä oli kovin pitkä aika. Se oli tyyppilinen rokkijätkä, pitkä tukka ponnarilla, mustiin pukeutunut, buutsit. Onhan tässä vapaata, se toisti, mä odotan mun kaveria, se ois mukavampaa seurassa. Mä nyökkäsin, istuin takaisin. Kukaan ei saisi tietää. Mä olisin hetken normaali ihminen, juttelisin toisen ihmisen kanssa, sanoisin sille hyvästit, ja palaisin mun todellisuuteen. Hetken henkireikä. Se ojensi mulle kättään. Kimmo, se esitteli. Mä tartuin siihen. Mari, mä sanoin. Se katsoi mua hymyillen, mä kaivoin röökit taskusta, kirosin täriseviä käsiä. Ootas hetki, se sanoi mulle, kaivoi omat röökinsä esiin, samaa merkkiä, otti askista kaksi, sytytti ne molemmat, ojensi toisen mulle. Kuin se olisi ollut maailman luonnollisin asia. Pieni korvaus kun säikytin sut, se naurahi. Vähitellen se sai mut lämpenemään, avautumaan, musiikki oli hyvä lähtökohta, me tykättiin samoista bändeistä. Vihlaili ajatella mun murskattuja vinyylejä. Tein lähtöä tuopin tyhjennyttyä, kiitin seurasta, se pyysi vielä jäämään. Mä puistin päätä, mulla ei oikeasti ole rahaa mitä laittaa viinaan. Pidä vielä seuraa, se pyysi, sun kanssa on kiva jutella, mä tarjoan sulle toisen. Toinen muuttui kolmanneksi, neljänneksi, viidennen kohdalla en enää estellyt. Sen kaveria ei näkynyt. Sun kanssa on kivempaa, onneksi se ei tullut, se sanoi. Me juteltiin valomerkkiin saakka, en edes muistanut milloin viimeksi mulla oli ollut näin vapautunut olo. Kimmon kanssa oli helppo jutella, se sai mut hymyilemään, jopa nauramaan. Mä olin ihminen jota en ollut moneen vuoteen ollut. Se halusi saatella mut asuntolalle. Pihalla se sytytti molemmille röökit, polteltiin hiljaisuudessa. Tiedätkö, se sanoi kun se tumpasi omansa, musta tuntuu kuin tänä iltana mä olisin astunut toiseen todellisuuteen, sellaiseen missä kaikki on mahdollista. Se veti mut lähelleen, laittoi käden poskelle, hyväili peukalolla mun huulia. Katsoi mua hymyillen. Sen hymy ulottui silmiin. Mä suljin silmät ja se suuteli minua pitkään ja hellästi. Se suukotti vielä otsalle ennen kuin vetäytyi pois, piti mua käsistä kiinni. Mä tulen käymään, sopiiko, se kysyi. Ei se sopinut. Se ei ollut mahdollista. Ei mun todellisuudessa. Mutta tässä toisessa todellisuudessa, mä nyökkäsin.

Se pyyhkäisi kädellään mun poskea, lähti sitten kävelemään buutsit syysyössä kaikuen. Mä seurasin sitä katseella, se kääntyi vielä vilkuttamaan. Mä menin nukkumaan hämmentyneenä. Voisiko olla. Voisinko toivoa. Mä suljin silmät, unessa vilahti poninhäntä.